

РУМЕН ЧЕНКОВ

МАЛКИЯТ БРАТ

chitanka.info

Събуди се, обляна в студена пот. Сънува кошмар — ужасяващо ясен, до най-малките подробности.

Разбудена напълно, трепереща, тя се пресегна и запали нощната лампа. Тъмнината в стаята като че ли не и позволяваше да прогони напълно съня от съзнанието си. По гърба и лазеха цяла армия мравки и завършваха похода си на тила.

Щом запали лампата, мравките изчезнаха. Видението се спотаи, загубило живителната тъмнина, но не изчезна напълно. Потърси с поглед мястото, където трябваше да спи Кирил. Не беше сигурна, че ще го намери до себе си. Снощи — както често се случваше — заспа преди той да се прибере. Това, че много пъти се събуждаше сама, вече не можеше да я изненада. Още когато се запозна с него, разбра, че ще трябва да го дели с неговата голяма страст — комара. Беше и трудно в началото, но постепенно свикна, защото мислеше, че го обича истински и не би могла да живее без него. Просто внимаваше да не го ядоса с капризите си и така да го загуби.

Този път Кирил се беше прибрал и сега спеше, прегърнал възглавницата. Докосна лицето му с ръка и това я успокои. Винаги и вдъхваше увереност, спокойствие и... да, може би, чувство за реалност.

Отново си спомни за съня, който доста я уплаши. Мравките не се върнаха, но тя пак се почувства напрегната. Не можа да си спомни за какво мислеше преди да заспи, но се видя в някакво изоставено, буренясало гробище. Вървеше по една алея, а от двете и страни бяха наредени гробове с полуразрушени надгробни плочи и кръстове в същото състояние. Търсеше гроба на майка си, но гробището съвсем не беше като онова, в което почиваше най-скъпия за нея човек. Това беше някакво призрачно гробище — родено от нейното подсъзнание — страшно със своята самотност.

До един гроб имаше кофа за боклук. Тръгна към кофата, от която стърчеше човешка ръка и сякаш я викаше. Когато стигна до нея, тя се превърна в млада жена, без глава. Липсващата част на това ужасно същество се люшкеше, хваната от привидението, за дълга руса коса. От тази картина я побиха тръпки. Главата започна да се смее истерично, с изцъклени очи, а от прерязаната шия шуртеше кръв и образуваше голяма, черна локва под себе си. Емилия се изплаши и поиска да избяга, но нещо и пречеше и я правеше неспособна да мръдне от мястото си. Изведнъж обезглавената пусна главата си, която

се търкулна с истеричен крясък на земята, и протегна двете си ръце към шията на Емилия. Бяха мъртворешки студени и силни. Емилия не разбра как и нейната глава падна до другата, която вече не беше женска, а детска. Глава на малко момче.

В този момент се събуди.

Отметна завивките и седна, поглеждайки часовника. Стрелките показваха четири и половина — време, в което никога не бе пила, но сега и се прииска да изпие една чаша коняк. Кирил сигурно ще спи до осем-девет часа, а тя едва ли ще легне след тези кошмарни небивалици. Поне не и тази нощ.

Навлече си пенъора и излезе в коридора. Беше тъмно и тя потърси ключа за осветлението, преди да затвори вратата на спалнята. Не искаше да остава в тъмното — насаме с пресния спомен за съня. Тези изцъклени очи и разкривени уста, от които се стичаха лиги... В ушите и още звучеше безумния смях, излизащ сякаш на тласъци.

Влезе в кухнята, като повтори манипулацията с лампата. В хладилника имаше неначената бутилка коняк. Отвори я и изсипа доста солидно количество от питието, в голяма водна чаша. Отпи глътка и седна на дивана, поглеждайки масата с досада. Съдовете от снощи стояха неизмити. „Само да запаля една цигара и ще ги измия“ — помисли си Емилия. До празната тенджерка, от която стърчеше дръжка на черпак, имаше пакет „Феникс“ и запалка. Извади цигара и я запали. Ръцете и още трепереха и тя си помисли, че сигурно с нервите не е наред, щом един нищо и никакъв сън можа да я уплаши до такава степен.

А само съня ли беше? По-скоро той се яви като притурка, към онази история с побъркания главорез, заклал две жени само на седем-осем километра от тяхната вила. Може би, тази история беше причината за нейния страх и съня. Тя си спомни двата случая, описани от някакъв журналист от местния печат, в два поредни броя. Първото убийство бе публикувал в телеграфен стил, спестявайки доста подробности, но когато стана второто, което изглеждаше идентично на първото — и по своята изключителна жестокост, и по начина на извършване — същия този журналист описа събитията с всичките им ужасяващи факти, и освен това взе интервю от високопоставено ченге. Емилия не го помнеше цялото, но си спомни неговия край, в който

ченгето сервира логичната си хипотеза. Каза, че вече няма съмнение за характера на двете убийства. Те толкова си приличали, че не можело да става въпрос за друго, освен за убийства, извършени от опасен маниак, което усложнявало много тяхната работа, но те щели да се постараят...

И по радиото съобщиха за престъпленията, но нищо повече от онова, което тя прочете. Всъщност, имаше един нов момент, който автора на двете публикации беше пропуснал, може би неволно: и в двете жертви полицията не беше открила документи за самоличност. Но за Емилия — а и не само за нея — по-важно беше не липсата на документи, а това, че един опасен човек (а може би — няколко), държи цял град в паника. Улиците вечер опустяваха, а когато хората се прибираха от работа, се оглеждаха около себе си, търсейки съмнителни личности. Вече на сигурно място — зад заключените врати на жилищата си — коментираха чутото през деня и така, вместо търсеното успокоение, хората, като че ли сами наелектризираха и без друго напрегнатата обстановка. Цялата тази история, разказвана и преразказвана, добиваше все по ужасяващи краски. За това, разбира се, допринасяха и средствата за масова информация. В столичния „Неделен детектив“ дори публикуваха две цветни снимки, които бяха толкова страшни, че при спомена за тях Емилия потрепера.

Колко беше доволна, че Кирил спи в съседната стая и тя не е сама в тази вила, станала неин дом, откакто преди две години почина майка ѝ. Как би живяла в града, в празния апартамент, когато по улиците се разхожда един луд и търси поредната си жертва, а полицията е безсилна да се справи с положението. Това сигурно увеличава страха на хиляди жени. Питаше се дали за нея е преимущество, че я съкратиха и по този начин се намираше на по-безопасно разстояние от онзи тип. Ами ако му скимне да прескочи насам, докато е сама? Не е ли и тя точно толкова уплашена, колкото всички жени и млади момичета от града, които са потенциални трупове, докато полицията не залови убиеца? Сигурно повечето от тях всеки ден и всяка вечер изживяват смъртта си. Това е ужасно, но още по-ужасно е, когато останеше сама. Представяше си една и съща сцена, откакто прочете за тази история. Виждаше се как върви по пътеката към лятната кухня и изведнъж чува стъпки. Кръвта ѝ изстива във вените и парализира тялото ѝ. Неспособна е да се обърне, а в следващия момент силна мъжка ръка запушва устата ѝ...

Емилия отпи още една глътка от коняка, изхвърли угарката в пепелника, след това извади нова, давайки си дума да мисли за всичко друго, но не и за това. Да вървят по дяволите всички умопобъркани или каквито са там убийците от този сорт. По-добре да си мисли, че днес е събота и Кирил ще си бъде у дома. Тази сутрин ще му направи хубава закуска. Той обича принцеси с яйца и сирене...

... и едно тънко, студено острие болезнено потъва в меката ѝ шия. Не ѝ остава нищо друго, освен да хване главата си и да я залюлее на три педи от земята, както онази... Как ли би се смяла в такова положение собствената ѝ глава?

Доля си коняк в чашата и го изпи на екс. Това оправи положението, защото след една минута похъркваше на дивана. Последната ѝ мисъл преди да заспи, беше, че сигурно полудява.

Събудиха я ръцете на Кирил, шарещи под тънката, прозрачна нощница. Бяха топли и нежни. Това беше много по-приятно от ранното събуждане тази сутрин и тя не се възпротиви, макар да беше сънена и да не можеше да си обясни защо спи в кухнята. Обви с ръце шията на Кирил, придърпа го към себе си и устните им се сляха.

— Еми, защо си тук? Да не сме сърдити? — попита я Кирил, когато се наситиха на първата целувка.

— Хайде целуни ме пак и после ще ти разкажа. Имаме доста време.

— Май трябва да наваксаме пропуснатото от снощи — каза Кирил и отново потърси устните ѝ, като същевременно свали слиповете си и събра полите на тънката ѝ нощница върху мекия, отпуснат корем.

Когато стенният часовник удари десет пъти, Емилия — току-що излязла от банята — приготвяше закуската, а Кирил се мотаете по двора.

Топлите струи на душа я ободриха и снощните ѝ страхове, на дневна светлина ѝ се струваха пресилени и до голяма степен неоснователни. Беше нелепо, че се уплаши толкова много от снощния кошмар. А тя наистина се уплаши. За това свидетелстваше преполовената бутилка коняк. Видя я, когато отвори хладилника, за да вземе яйца. Беше изпила твърде голямо количество и това обясняваше

тъпата болка в главата ѝ. Разбира се, половин бутилка коняк едва ли можеше да мине за голямо количество пред някой редовен пияч, но не и за нея. Тя си позволяваше да изпие само по една чашка в добра компания, а такава напоследък липсваше.

Върна се при печката, където филиите с яйца и сирене бяха готови. Странно! Макар и в състоянието, в което се намираше снощи, не забрави за снощното си обещание.

Извади последните две филии от грила и сложи кафе. Когато всичко бъде готово, ще повика Кирил да закусят, а сега можеше да поседне и да изпуши една цигара. Всмуквайки жадно дима, си спомни, че Кирил я попита защо е спала в кухнята. Успя да отложи отговора на този въпрос, но само защото се любиха и после тя отиде в банята, а когато излезе, той беше на двора. Какво да му отговори, ако пак я попита? „Сънувах страшен сън и трябваше да се напия.“ Да му разкаже ли за всичките си страхове, които сега и на нея ѝ изглеждаха малко смешни? Няма ли да ѝ се присмее, както направи, когато четеха заедно „Неделен детектив“ и тя сподели, че би се страхувала да слиза сама до града? Тогава той каза:

Не се бой! Аз ще вървя на две крачки зад теб, с нож в пазвата и ще прережа врата на всеки, които се опита да направи същото с теб. После ще го предадем на полицията.

— Много си остроумен, няма що! — каза Емилия.

Беше убедена, че ѝ се подиграва, но въпреки това успя да го убеди, той да поеме грижата за пазаруването. За него това не представляваше проблем.

Сега сигурно ще бъде същото. Кирил отново ще ѝ се присмее, а тя пак ще се почувства като глупачка. По-добре да измисли нещо, което не би го накарало да остроумничи за нейна сметка.

В този момент чу външната врата да се отваря и стъпките му в коридора. Кирил влезе в кухнята, като си подсвиркваше. В ръката си държеше бутилка домашно вино.

— Ще закусваме ли вече? — попита той. — Нещо около пъпа ми подсказва, че малко сме закъснели.

— Защо носиш тая бутилка? Не е ли още рано за пиене?

Емилия зададе въпроса, без да го поглежда, наливайки кафето в чашите. Още не беше съчинила версия за ранното си напиване и той ѝ

прозвуча доста глупаво. Очакваше, че Кирил ще реагира по някакъв начин, но той сякаш не обърна внимание.

— Днес няма да ходя никъде и смятам, че ще си прекараме един чудесен ден заедно. И без това напоследък нямаме много време един за друг. Какво ще кажеш за идеята? — той отвори бутилката и наля равно количество от рубиненото питие и за двамата.

— Като каза, че нямаме време един за друг, не мислиш ли, че трябва да поразредиш вечерните си забавления. Твоите карти ми струват доста нерви напоследък.

Емилия нямаше намерение да нервничи, но не знаеше какво и става. Може би за всичко беше виновен конякът или кошмарният сън, или опасният престъпник. А може би всичко това, взето заедно.

— Значи, ето какво било — каза Кирил, като отпи от своята чаша и подаде другата на нея. — Решила си да ме накажеш за нощните ми отсъствия.

— Не е това, Кириле. Страх ме е да оставам сама нощем. Цялата тази шумотевица около онези убийства ми действа лошо.

— Наистина градът ни напоследък стана доста популярен — отвърна Кирил усмихнат.

Скandalът, който за малко не избухна, отстъпи място на закачливото настроение на съпруга ѝ — макар, че не бяха женени официално, те се смятаха за съпрузи — което Емилия познаваше много добре, но въпреки това, реши да му разкаже съня си. Знаеше, че после ще ѝ се смее, но по-добре всичко да завърши на смях, отколкото с някой скандал.

Докато той сладко поглъщаше хрупкавите филии, от които още се издигаше пара, поливайки ги обилно с вино, Емилия му разказа съня си, без да вдига очи от чашата с кафе, което изстиваше непокътнато. Пред очите ѝ отново изплува страшната картина и тя почувства, че отново се изпотпява, но беше сигурна, че този път не е от страх, а от очакването на неговата реакция. Знаеше, че ще започне да се смее с цяло гърло, а после няма да може да се скрие от закачките му. Когато свърши и го погледна, се изненада от това, което видя. Широко отворените му очи я гледаха без да мигнат, а на челото му бяха избили ситни капчици пот. Тя си помисли, че едва ли е толкова топло в кухнята. Сигурно е от виното. Но тези очи сякаш не бяха негови.

Внезапно и мина една — както ѝ се стори — нелепа мисъл, но тя бързо я пропъди.

— Кириле, добре ли си?

Той се сепна и Емилия забеляза, че чашата в ръката му леко потрепва.

— Много интересен сън — каза Кирил.

— Така ли мислиш?

Емилия видя, как възвръща обичайния си вид. Онова нещо в погледа му, което извикваше асоциации на бели престилки и решетки, вече го нямаше.

— Това вино загрева — каза той, като бършеше челото си с длан. — Трябва да изляза. Ще се върна за обяд.

Личеше си, че Кирил взема някакво важно решение, а тя беше твърде изненадана, за да разпитва за каквото и да е или да се опита да го спре. Проследи го, докато затвори вратата след себе си и след малко го чу да пали колата. „Какво му стана — помисли си. — Пи вино и каквото е късметлия, ще попадне на някоя хайка.“

Захвана се да прибира останките от закуската. Кафето стоеше недокоснато, а също и виното, от което беше отпила съвсем малко. От съзнанието ѝ не излизаше този друг Кирил, който видя преди малко. Помъчи се да намери някакво обяснение за поведението му, но нищо смислено не ѝ идваше на ум. Не трябваше да го пуска с колата. Трябваше първо да си изясни, защо така го промени това, което му разказа. Трябваше да го разпита и да не го пуска никъде. Изглежда тази сутрин е тръгнало на страхове и изненади.

Тези и други мисли се въртяха в главата ѝ, докато миеше съдовете. Като свърши с кухнята, отиде да заключи външната врата. Така правеше винаги, когато останеше сама в къщи. Тяхната вила беше доста усамотена. Това я подтискаше и плашеше, особено след двете неразкрити убийства.

Влезе в хола и взе една книга от малката библиотека, без да избира. Беше ги чела всичките, но сега това нямаше значение. Важното е да убие времето, докато се върне Кирил и да се опита да не мисли нищо. Смяташе за обяд да изпържи наденица. Това не отнема много време, така че можеше да почете.

Два часа по-късно дворната врата изскърца и Емилия подскочи. Сърцето ѝ се разтупка така, сякаш искаше да излезе навън. Стана и погледна през прозореца. Кирил се връщаше. Въздъхна облекчено и отиде да отключи, с чувството, че ще получи отговор на всичките въпроси, които я вълнуваха и затова беше нетърпелива. Излезе на двора да го посрещне, а той тъкмо заключваше колата. Въпреки любопитството си, Емилия реши да го остави сам да започне разговор. Сигурно имаше какво да ѝ каже. Например: защо така внезапно замина, когато му разказа съня си, и защо беше потресен от чутото?

Когато Кирил тръгна нагоре по стълбите, тя трябваше да се отмести, за да не се блъснат. Като отвори вратата, той каза:

— Ела вътре!

Това ѝ прозвуча като заповед. „Боже, ще разбере ли какво става? Този сън не е на добре — помисли Емилия и последва Кирил, който хлътна в полутъмния коридор“ Кой знае защо ѝ дойде на ума, че наоколо няма жива душа, освен тях двамата, и че тази сутрин в очите му имаше нещо необяснимо. Нещо, което малко я плашеше и тя не знаеше защо. „Всичко е наред. Всичко ще се оправи.“

Успокояваше се така, а междувременно вече бяха в хола и Кирил седна на дивана, като ѝ показва фотьойла отсреща.

— Седни, Еми. Трябва да ти разкажа нещо.

Все още запазила мълчание, тя седна и зачака Кирил да продължи.

— Преди много години — започна той — имах брат. Беше с три години по-малък от мен. Мама умря при раждането му и за нас трябваше да се грижи баща ни, който обичаше да си попийва, особено след като мама ни напусна. Спомням си я, макар и много смътно, защото бях на три-четири години. Та, когато татко се напиеше, лягаше на кревата в тяхната стая и заспиваше непробудно, а аз оставах да се грижа за бебето, доколкото ми позволяваха силите.

Кирил спря да говори и сякаш се потопи изцяло в ония години. Емилия имаше чувството, че в този момент тя не съществува за него, нито вилата и останалия свят. Беше вперил поглед в една точка на килима, а на устните му играеше закачлива усмивка. Сигурно сега е при малкия си брат, за който тя не знаеше нищо. Къде ли е той сега? Кирил за пръв път и заговори за миналото си. Какво го накара да отвори вратата, зад която не я беше допускал до днес и какви ли

съкровени неща криеше тя? Това имаше ли нещо общо с поведението му тази сутрин? Колко малко го познаваше всъщност. Бяха заедно от две години и Емилия си мислеше, че няма тайни помежду им, а сега този обрат... Много ѝ се искаше да го върне в действителността, дори само за да задоволи чисто женското си любопитство, но не посмя да наруши тишината, която сякаш започна да усеща с тялото си. Наблюдаваше го, опитвайки се да проникне в мислите му, а междувременно той престана да се усмихва. По лицето му премина сянка и дланите му се свиха в юмруци. Явно, силни чувства бушуваха в неговата душа и Емилия се попита дали не трябва да се намеси и да прекъсне потока от — както тя смяташе — неприятни за него спомени, но това не се наложи. В следващия момент чу гласа му и той ѝ се стори малко по-дрезгав от обикновено.

— Донеси коняка, чаши и пепелник — каза го, без да вдига поглед от килима. Емилия забеляза, че кокалчетата на свитите му в юмруци длани, бяха побелели.

Тя стана и отиде в кухнята. Взема преполовената бутилка коняк, а от лавицата над чешмата — голям и доста тежък пепелник от мрамор. Тръгна да излиза, но се сети за чашите и се върна да ги вземе. Когато влезе в хола, Кирил стоеше до прозореца, с гръб към нея, с ръце пъхнати в джобовете. Леко се поклащаше напред-назад, като стъпваше на пръсти, а след това на пети. Тя сложи всичко на малката масичка, поставена между дивана и двата фотьойла, наля коняк в чашите и седна на мястото си, палейки цигара. През това време Кирил продължаваше да се клатушка, като махало на часовник. Наблюдаваше го, отначало с интерес, който започна да се превръща в раздразнение. Щеше да заговори, но в този момент той рязко се обърна и я загледа. Струваше ѝ се, че погледът му минава през нея, а в него отново прозираше онова нещо — неразбираемо и ... малко страшно. Да. Сутринта то само я озадачи, но сега започна да се страхува. Приличаше и на... Не! Господи! Трябва да каже нещо. Каквото и да е, но да говори.

— Кириле, зная, че имаш да ми казваш нещо важно. Защо протакаш? Седни и говори, а ако нещо все пак ти пречи и те спира, ще приема, че все едно не си започвал. Ще затворим страницата и аз ти обещавам, че няма да настоявам да ми казваш каквото и да е.

— Няма да затваряме страницата, защото брат ми я отвори — рече Кирил, като седнаше.

Отпиха от коняка без да се чукават.

— Дойде време да научиш всичко — продължи той. — Само не ме прекъсвай.

Емилия си каза, че за нищо на света няма да го прекъсне, стига само да не вижда онова нещо в очите му, което междувременно си беше отишло.

— Както вече споменах — започна Кирил — след като се роди брат ми, останахме трима. Татко беше сирак и не знаех дали заради това или за друго, но родителите на мама не го обичали много. Оставили ни да се оправяме както можем.

Когато се напиеше, за бебето се грижех аз, а когато това не ми се отдаваше, се опитвах да изтръгна баща ни от пиянския сън, в който винаги изпадаше, след като се позабавлява — както той наричаше пиянските си вечери. Никога не успявах да го събудя и в своята безпомощност, излизах на двора и се разплаквах с глас. Тогава идваше една съседка. Понякога ни донасяше нещо за ядене, а друг път приготвяше храна от това, което има в къщи. Подменяше брат ми или правеше нещо друго, което аз не можех и понякога ни водеше у тях, а друг път оставаше у дома и се занимаваше с нас. Както и да е. Справяхме се, защото имаше моменти, когато татко беше трезвен, макар че откакто почина мама, те бяха станали рядкост. В такива моменти ни обсипваше с цялата си нежност, на която беше способен. Да можех, бих върнал тези минути.

Емилия видя по страните му да се търкалят сълзи и ѝ се прииска да го прегърне, да му каже някоя утешителна дума, но си остана безмълвна на мястото. След малко той продължи:

— Когато брат ми навърши три години, се преместихме в града, при един приятел на татко. Казваше се Марко, а другите му имена не помня. Не се печелеха добри пари в ТКЗС-то и затова татко започна работа в една фабрика за бои. И там не му провървя много, заради пиенето, но успя да се задържи, благодарение на чичо Марко, който беше склададжия в същата фабрика и често се застъпваше за него.

— Ние с брат ми не усетихме как изминаха още три години. Бяхме винаги заедно и това много ни привързва един към друг. Даже си спомням, че когато тръгнах на училище, исках брат ми да идва с

мен и дори да остава в учебните часове. Това, разбира се, беше невъзможно и аз бързо го разбрах. Той оставаше в новия ни дом и за него се грижеше жената на чичо Марко. Тя беше пенсионерка. Нямаха деца и съм сигурен, че ние с брат ми никога не сме й били в тежест, а напротив.

Кирил спря да говори, допи коняка, след това запали цигара и сякаш отново изключи околния свят от съзнанието си. Помълча известно време, пушейки, а после продължи:

— Защо ти разказвам всичко това?! Не зная. Може би, защото искам да ти кажа, колко много обичах брат си, а може би, за да приемеш това, което ще стане по-нататък, като нещо неизбежно. Така трябва да бъде!

— Какво искаш да кажеш? — попита Емилия, като не смееше да го погледне в очите. — Крайно време е да зная какво, по дяволите, става тук. Плашиш ме с твоите недомлъвки.

— Мълчи! Казах ти да не ме прекъсваш!

Искаше й се да каже още нещо, но замълча. Мъчеха я лоши предчувствия, макар да не разбираше какво ги поражда. Отново й мина през ума, че са сами, и отново побърза да се успокои. Той не би й направил нищо лошо. Това е нелепо. Но откъде е тогава тази натрапчива мисъл, че ще се случи нещо и то никак няма да й хареса. Очите му... тези очи...

— Един ден — прекъсна мислите й Кирил, — брат ми изчезна.

Той стана и започна да се разхожда напред-назад, а по лицето му отново премина смях. Емилия също стана и отиде до прозореца, от който се виждаше малка, но добре подредена градина. Тя се грижеше с любов за цветята в нея. Обичаше ги, за разлика от Кирил, който дори не ги забелязваше.

Стресна я силната ръка на Кирил. Стискайки лакътя й, той я завъртя на сто и осемдесет градуса. Тя едва не падна, но Кирил я държеше здраво.

— Моля те, Еми, не се разсейвай, а седни и слушай!

Поведе я към фотьойла и щом тя седна, Кирил продължи своя разказ, като възобнови разходката си из хола, с бавна крачка.

— Никой не разбра как е попаднал при онази мръсница. На делото тя каза, че го е видяла да тича подир някаква котка. Като се има предвид, че онзи квартал беше доста отдалечен от нашия — за никого

не стана ясно, какво го е накарало да предприеме такова пътешествие. Той никога не беше се отдалечавал от нашата улица. Татко и чичо Марко тръгнаха да го търсят, щом открихме отсъствието му, а аз останах в къщи, защото не ми разрешиха да ида с тях.

— Обиколили навсякъде, където може да иде един малчуган, но не го открили. Преди да се върнат у дома, отишли в полицията и съобщили за изчезването му. Ченгетата взели всички данни за момчето и една негова снимка, която татко винаги носеше със себе си. Като се върнаха в къщи, двамата бяха много притеснени. Татко ходеше безцелно по двора и псуваше, а после взе, че се напи до козирката и с това му свършиха тревогите за тази вечер. Заспа непробудно, а ние с леля Станка — така се казваше жената на чичо Марко — плачехме и се заслушвахме, дали няма да хлопне дворната врата и по пътеката да се покаже брат ми, воден от някой добър милиционер.

— Чичо Марко пушеше и въсеше гъстите си вежди, които почти покриваха очите му. Сигурно и на него му се е късало сърцето за малчика — както му викаше.

— Мина нощта и другия ден до обяд. Нищо не се случи, и когато се събуди татко, отидоха в милицията да видят какво става. Там им казали да не се притесняват, и да оставят нещата в техните ръце. Тъкмо се канели да дойдат, за да разпитат съседите. Надявали се бързо да го открият.

— Идваха, разпитваха — продължи Кирил, след като запали цигара, — и си отидоха, а ние повече не го видяхме. По-късно ни уведомиха, че вече не съществува.

— Какво е станало с него? — попита Емилия. Историята започна да я заинтригува и страховете ѝ отстъпиха място на нарастващото любопитство.

— Нали си спомняш, че ти споменах за една жена — Кирил отново седна на дивана срещу Емилия. — Една мръсница, решила да задоволи животинските си полови инстинкти с помощта на шестгодишно хлапе.

Емилия направи гримаса на отвращение, а Кирил продължи:

— Не мога и не искам да ти описвам как е блудствала с брат ми. Това го научих по-късно от татко, и дори сега, като ти разказвам тази история, ми се повдига.

Той запали втора цигара от предната и смачка празния пакет. В този момент стенният часовник в коридора удари три пъти. Това накара Емилия да преглътне слюнката си. Разбра, че отдавна е гладна, но също така разбираше, че Кирил за нищо на света няма да прекъсне своя разказ. Нещо ѝ подсказваше, че наближава развързката, а с нея щяха да дойдат отговорите на всички въпроси, които си задаваше от сутринта, без да може да си отговори. Намести се по-удобно и зачака Кирил да продължи, а той, като смукна два пъти от цигарата, продължи да разказва:

— Поиграла си с него два дена, като същевременно го черпила с бонбони и най-различни лакомства. Накрая, въпреки лакомствата, тази игра взела да му писва и той решил да си ходи. Опитала се да го задържи още малко. Отвратителна пачавра! Брат ми я заплашил, че ще каже на татко, как са си играли. Сигурно е бил доста отегчен от тази гадория.

— Не е ли била омъжена? — попита Емилия.

— Мъжът ѝ работел в Либия. Как ли се е омъжил за такова перверзно животно?!

— Била е сама...

— Да разбирам ли, че ти я оправдаваш?

— Разбира се, че не, но... — погледна го в очите. Бяха ледено-студени.

— Историята, моето момиче, не свършва дотук, иначе сигурно и аз бих я оправдал. Когато брат ми съвсем по детски я заплашил, че ще разкаже всичко на татко, тя се уплашила не на шега от скандала, който можел да последва. Заклала малкия, прерязвайки му гърлото, след това най-хладнокръвно го нарязала на части и в две тенекии от сирене го закопала в градината.

По челото му отново бяха избили капчици пот, а в очите му Емилия отново видя онова нещо, но този път не му обърна внимание, защото беше потресена до дъното на душата си. Кирил не я остави да му задава въпроси.

— Ако нервите ѝ бяха издържали, никой нямаше да знае нищо и брат ми щеше да остане неотмъстен, но тя отишла в милицията, където разказала всичко, само няколко дни след престъплението. Там ѝ показали снимката на малкия и тя потвърдила, че това е същото момче. Осъдиха я на смърт, но адвокатът обжалва присъдата и я замениха с

двайсет години затвор. Там заболяла от рак на кръвта и след седем години на топло, дошъл краят. Краят за нея, но не за брат ми и мен.

Кирил бръкна в джоба на панталоните си и измъкна малък предмет, увит в бяла амбалажна хартия. Хвърли го на масичката пред Емилия и кръстоса ръце на гърдите си, очаквайки я да го вземе и отвори. Тя погледна пакетчето, след това Кирил. В погледа ѝ се четеше въпрос, примесен с недоумение. Кирил направи жест с ръка, давайки ѝ да разбере, че трябва да го отвори.

Емилия взе пакета и разви хартията. Показаха се два паспорта, по обложките на които имаше засъхнали петна кръв. Изведнъж хола пред нея се завъртя и Емилия затвори за момент очи. Беше разбрала какви са тези петна. „Божичко, какво е това?“

Усети как кръвта ѝ се отдръпва от лицето, а под спуснатите ѝ клепачи се завъртяха във луд вихър цветни кръгове. Наложил се, да отвори очи и погледът ѝ паднал първо на Кирил. Той седеше все така със скръстени на гърдите си ръце, а лицето му беше застинало в усмивка, но тя беше по-скоро ужасяваща, отколкото приятна. Отмести бързо поглед от лицето му. Не можеше да гледа очите.

— Какво е това? — не ѝ достигна смелост да пита повече.

— Отвори!

Гласът на Кирил и прозвуча като пистолетен изстрел. Машинално разгърна първия паспорт. От него изпадна вестникарска изрезка и привлече вниманието ѝ. Вдигна я и погледна. Това бяха снимките от „Неделен детектив“, на които се виждаха два трупа на млади жени. Бяха снимани, както ги е оставил убиеца — проснати по гръб, с прерязани гърла и лица, опръскани с кръв.

Но дори и в такова състояние, чертите им личаха ясно. Между разголените крака на жертвите, стърчаха бирени бутилки, забучени в слабините.

Тя добре ги познаваше. Беше ги гледала с ужас и изтръпваше при мисълта за този, който е извършил това, и свободно се разхожда по улиците.

Не ѝ беше необходимо да поглежда снимките в паспортите и тези от вестника, за да разбере, че документите са на двете жертви. Сега можеше да се обзаложи, че убиецът в момента не се разхожда по улиците, а стои точно срещу нея, на разстояние точно една протегната ръка. В гърдите ѝ се надигна вик и запълзя към гърлото, а тя не беше в

състояние да го спре. Струваше ѝ се, че ако се опита, ще се пръсне на хиляди малки парченца. Не извика, а закрещя неистово, изпълнена с отвращение и ужас, като същевременно захвърли кървавите свидетелства за тази страшна история, дело на човека, когото бе обичала. Бе спала с него, бе го прегръщала. И той — нея. С опръскани до лактите ръце.

Силен шамар прекъсна нейния писък и едва не я изхвърли от фотьойла. Пред очите ѝ избухнаха пожари и за момент закриха всичко. Когато се опомни, видя един вперен в нея поглед, в който се четеше онова нещо. Сега тя знаеше какво е то. Беше лудост. Лудост, която я разтрепери и я накара да се свие, като пребито кученце, скимтящо и чакащо милост от господаря си.

Армията от мравки се завърна. Запълзя по гърба ѝ и завърши похода си някъде в основата на тила. Не можеше да откъсне поглед от неговите празни очи. Най-много от тях се страхуваше, защото вещаеха нещо страшно. Пред нея стоеше съвършено друг човек, а нейният Кирил беше изчезнал в миналото и на негово място стоеше убиецът.

Този друг Кирил каза:

— Не изпадай в истерия! Тя няма да ти помогне. Вероятно си се досетила, че идва твоя ред. Брат ми го поиска чрез твоя сън и аз няма да му се противя, както не му се противих досега.

Силен смях огласи вилата. Кирил се смееше с цяло гърло, отметнал глава назад, а на Емилия ѝ се прииска да го хване за гушата и да стиска, да стиска, докато смеха премине в хъркане, а после и то престане. Знаеше, че няма да може да го направи, не защото пред нея стоеше нейния Кирил, когото тя обичаше. О, не! Този беше един умопобъркан звяр, от когото се страхува и който иска да вземе поредната си жертва. Тя нямаше физическа сила, за да го направи. Ако опиташе нещо подобно, само щеше да ускори края си. Трябва да печели време. Това може би ще я спаси.

Не си повярва, но се хвана за тази мисъл като удавник за сламка. В това време Кирил престана да се смее и продължи:

— Когато брат ми се появи за първи път в моя сън и поиска да убия жена, разбрах, че не мога да му се противя. Убих първата и изпитах страхотно удоволствие, нещо като оргазъм. Това — предполагам — е отплатата на брат ми за услугата, която му правя.

Появи се за втори път и тогава убих втората, удоволствието беше същото и дори по-голямо.

Той отново започна да се смее, но този път смехът му беше кратък и някак изкуствен.

— Помислих си, че вече ме е забравил, но не е. Само дето този път използва теб, за да ми даде знак, че още разчита на мен. Направи го по оригинален начин и това ми харесва.

Емилия трепереше цялата. Ужасния страх, който изпита, когато разбра, че през всичкото това време е живяла с убиеца, не беше нищо в сравнение с чувството, завладяло я сега. Кошмарен студ смрази костите ѝ, хвърли я в огромна, черна бездна, от която беше неспособна да излезе. Този луд човек смяташе да я убие и ще го направи. Тя вече не се съмняваше в това. По същия начин, както с ония двете...

Трябваше да отклони вниманието му по някакъв начин. Трябва да говори. Все едно какво, но да говори. Това ще забави страшната развръзка. „Ще я забави и после какво?“ — обади се един глас в нея, но тя го заглуши. Трябва да опита, колкото и да е безнадеждно.

Смяташ да убиеш и мен, без да ти мигне окото?! Нищо ли не означавам за теб?

— Разбира се, че означаваш. Аз те обичам, но ти трябва да разбереш, че не мога да постъпя иначе. Брат ми го иска. Това е по-силно от мен.

— Брат ти е мъртъв. Не разбираш ли? Зная, че си го обичал и те боли за него, но трябва ли заради това, да цапаш ръцете си с кръв?

— Ти не разбираш, глупачке. Това е неговото отмъщение. Аз съм само изпълнителят. Така ще бъде, докато той го иска. Трябва да умреш! Примири се с това, защото нямаш избор.

Отново я грабна ледената бездна и я скова. Длъжна е да продължи по същия начин, иначе това ще бъде краят.

— И моят ли паспорт ще прибавиш към колекцията? Защо ти е тя, всъщност?

— Не зная — отвърна Кирил. — Реших, че трябва да ги притежавам. Държах ги в твоят апартамент заедно с дъждобрана, за който ме пита миналата седмица. Днес ходих да ги взема, защото сметнах, че трябва да ги видиш. Не знам защо, пък и едва ли това има някакво значение. По-важното е, че ми предстои един прекрасен миг. Ти ще ми доставиш удоволствието да те убия, а аз ще зарадвам

братлето. Много го обичам. Сама разбираш, че не искам да го разочаровам.

Казвайки това, Кирил я гледаше с почти сладострастен поглед и Емилия разбра, че малко ѝ остава, а не знаеше какво да направи. Усещаше, че отчаянието идва, неумолимо, като самата смърт.

В този момент, мигове преди да се предаде напълно, погледът ѝ попадна на големия мраморен пепелник. Беше доста тежък и от него ставаше опасно оръжие. Хрумна ѝ една идея, която можеше да бъде последна, ако се провали, но тя трябваше да опита. Длъжна беше, най-малкото заради себе си, заради собствения си живот. Изправи се и каза:

— Кириле, разреши ми преди да ме... да го направиш, разреши ми да те прегърна!

Отиде и седна до него.

— Хубава е последната ти молба — каза Кирил като я придърпа към себе си. — Радвам се, че ме разбра.

Изведнъж той се поколеба.

— Само не мисли, че можеш да ми попречиш — каза.

За момент Емилия изтръпна, но успя да се овладее и отвърна:

— Просто искам да те прегърна. Не мога да приема това, което искаш да направиш, но в същото време знам, че нямам шанс.

Прегърнаха се, но едната ръка на Емилия остана свободно опряна на гърдите му и тя внимателно я отдръпна. За щастие Кирил скри лицето си в дългите ѝ коси и тихо зашепна:

— Обичам те! Обичам те!

Той не вижда друго, освен бялата ѝ шия. Господи! Сигурно ще боли, когато ножа хлътне без съпротива в нея. Ето го пепелника. Тя го стисна здраво и замахна. Ударът попадна в главата, но беше слаб, защото Кирил само изстена:

— Ох, кучко! Да свършваме!

Силните му, грапави пръсти светкавично се обвиха около гърлото ѝ в желязна хватка. Страхотна болка я прониза, а гърдите ѝ започнаха да пулсират от недостиг на въздух. Предметите в хола се размазаха, губейки очертанията си. Още малко и светът ще изчезне завинаги. Добре, че не изтърва пепелника. Трябва да замахне пак. Да се опита да поеме въздух, колкото и да е трудно и да замахне отново, но този път по-силно. Няма време за колебание.

Кирил ръмжеше от удоволствие. Стискайки все по-силно гърлото й, той каза:

— Това било много по-хубаво.

Емилия почти не чу думите му. Замахна с всичка сила, после още веднъж и още веднъж. Ръцете му се отпуснаха и тя пое живителна глътка въздух. Колко мъчително беше това. Имаше чувството, че поглъща живи въглени.

Със свободната ръка се опита да го отблъсне, но изведнъж той се отпусна с цялата си тежест на нея и притихна. В този момент тя погледна пепелника. По бялата му повърхност имаше нещо червено топло и лепкаво. Погледът на Емилия се премести на главата му, която лежеше на гърдите й. Тя видя, че същото нещо капеше от нея, на хубавия й пенъоар. „Това е кръв! Майчице, аз го убих! Той е мъртъв. Мъртъв!“

Избута тежкото тяло от себе си и то легна върху масичката, която заплашително изскърца под тежестта му. Изправи се и замахна още веднъж. Чу как черепът му изпука и тежкият пепелник хлътна. Повдигна го отново, но този път се отказа и го пусна на килима, след това докосна с пръсти шията си. По нея останаха петна от кръв. Тръгна със залитане към вратата, отвори и излезе в коридора, където на малка поставка, закрепена на стената, беше телефонът. Набра номера на полицията. Обади се мъжки глас, на който тя обясни къде се намира вилата.

— Той е мъртъв. Елате бързо!

„После ще го предадем на полицията“ — зазвучаха думите на Кирил в главата й, и в този момент припадна.

Габрово

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.